

ΣΑΝ
ΣΗΜΕΡΑ**Γεγονότα**

1703 - Ο τσάρος Πέτρος Α΄ της Ρωσίας (ο Μέγας) ιδρύει την Αγία Πετρούπολη.

1835 - Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης αποφυλακίζεται από τον Όθωνα.

1860 - Ο Τζουζέπε Γκαριμπάλντι καταλαμβάνει το Παλέρμο της Σικελίας, ως μέρος του αγώνα για την Ιταλική ενοποίηση.

1937 - Εγκαινιάζεται η γέφυρα Γκόλντεν Γκέιτ στο Σαν Φρανσίσκο.

1941 - Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος: Το γερμανικό θωρηκτό «Βίσμαρκ» βυθίζεται στον βόρειο Ατλαντικό Ωκεανό.

1960 - Στην Τουρκία, στρατιωτικό πραξικόπημα ανατρέπει τον πρόεδρο Τζεάλ Μπαγιάρ και την κυβέρνηση.

1960 - Το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας καταθέτει υπόμνημα στη Βουλή των Ελλήνων, με το οποίο ζητεί τη νομιμοποίησή του.

1961 - Η Αμερικανίδα Ανίτα Μπέικερ, σύζυγος λοχία που υπηρετεί στη βάση των Η.Π.Α. στο Ελληνικό, στραγγαλίζει τα τρία μικρά παιδιά τους και αποπειράται να αυτοκτονήσει, όταν ανακαλύπτει ότι ο σύζυγός της την απατά με Ελληνίδα τηλεφωνήτρια της βάσης.

1963 - Ο Γρηγόρης Λαμπράκης πεθαίνει στη Θεσσαλονίκη παρά τις αγωνιώδεις προσπάθειες γιατρών από την Αθήνα αλλά και άλλες χώρες, ενώ ο Γιώργος Σωτηρόπουλος, σημαντικός μάρτυρας κατηγορίας, ανακαλύπτεται αναίσθητος σε λεωφόρο της Θεσσαλονίκης.

Γεννήσεις

1837 - Άγιος Μπιλ Χίκοκ, Αμερικανός ήρωας της Άγριας Δύσης

1877 - Ισιδώρα Ντάνκαν, Αμερικανίδα χορεύτρια

1907 - Νικόλας Κάλας, Έλληνας ποιητής

1911 - Βίνσεντ Πράις, Αμερικανός ηθοποιός

1922 - Κρίστοφερ Λι, Άγγλος ηθοποιός

1923 - Χένρυ Κίσινγκερ, Αμερικανός πολιτικός

1933 - Ζωζώ Σαπουντζάκη, Ελληνίδα ηθοποιός και τραγουδίστρια

Θάνατοι

1564 - Ιωάννης Καλβίνος, Γάλλος θεολόγος

1806 - Ευγένιος Βούλγαρης, Έλληνας κληρικός και παιδαγωγός

1840 - Νικολό Παγκανίνι, Ιταλός βιολιστής και συνθέτης

1910 - Ρόμπερτ Κοχ, Γερμανός ιατρός

1921 - Δημήτριος Καλαποθάκης, Έλληνας δημοσιογράφος

1958 - Κώστας Θέος, Έλληνας συνδικαλιστής και πολιτικός

1963 - Γρηγόρης Λαμπράκης, Έλληνας ιατρός και πολιτικός

1963 - Στέφανος Μακρόπουλος, Έλληνας πολιτικός

1964 - Παναγιώτης Λαπατσάνης, Έλληνας πολιτικός

1964 - Τζαβαχαρλάλ Νεχρού, Ινδός πολιτικός

1969 - Άγγελος Γεωργιάτος, Έλληνας πολιτικός

1986 - Γιώργος Τζιφός, Έλληνας ηθοποιός

1989 - Δημήτριος Μάντζαρης, Έλληνας πολιτικός

1995 - Ζαννίνο, Έλληνας ηθοποιός

Διάλογος με τον Γιώργο Μιχελακάκη για την Ιστορία και την ιστορική συνείδηση

Πες μου πως βλέπεις την ιστορία για να σου πω ποιος είσαι, επίλογος Ζ΄

Ο Ζωγράφος και συγγραφέας Γιώργος Μιχελακάκης

Όποιος επιθυμεί να επικοινωνήσει με τον Γιώργο Μιχελακάκη ή να καταθέσει τις απόψεις του μπορεί να στείλει email στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις gmichelpaint@gmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή επιστολή στην διεύθυνση **Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.**

Η εσωστρέφεια μετατρέπει μια οργάνωση σε «γκέτο». Μέσα στα πλαίσια του γκέτο, η ηγεσία νοιώθει ασφάλεια ότι δεν απειλείται. Όμως η γκετοποίηση μιας οργάνωσης την μετατρέπει σε απολίθωμα των περιεχομένων που υποτίθεται ότι εκφράζει: ιδεολογικών, πολιτιστικών, εθνικών, ανθρωπιστικών.

Στο προηγούμενο άρθρο, προβάλαμε την άποψη πως η συρρίκνωση των μελών των οργανώσεων οφείλεται στη διαφοροποίηση της κοινωνικοποίησης μεταξύ των γονιών και των παιδιών τους. Η διαφοροποίηση των παιδιών από το κοσμειδωλό των γονιών που δημιουργούν τις οργανώσεις, τις κάνει μη ελκυστικές και δελεαστικές στις νέες γενιές.

Μια δεύτερη αιτία είναι οι διασπάσεις μέσα στις οργανώσεις, οι οποίες δημιουργούν ένα κλίμα εμφυλίου πολέμου το οποίο λειτουργεί αποτρεπτικά στην αύξηση των μελών.

Οι διασπάσεις θα μπορούσαν να ιδωθούν και ως αποτέλεσμα μιας διαδικασίας όπου η ανανέωση στις ηγεσίες δεν είναι ομαλή. Δηλαδή και οι διασπάσεις έχουν ως κύρια αιτία τη δύσκολη σχέση μεταξύ των γενεών. Η αντιδημοκρατική μακροχρόνια παράταση στις ηγεσίες των οργανώσεων, των ίδιων και των ίδιων προσώπων, για δεκαετίες, τα ωθεί να ταυτίζουν την ύπαρξή τους με την οργάνωση. Και ως εκ τούτου, να μην είναι σε θέση να δουν την οργάνωση έξω από τη δική τους παρουσία. Αν και πολλά από αυτά τα ηγετικά άτομα, έχουν δώσει και τη ζωή τους - που λέει ο λόγος - για την οργάνωση, όμως αυτό δεν δικαιολογεί οι εμμονές και οι φοβίες τους, να γίνονται εμπόδιο για την ανανέωση.

Οι οργανώσεις εφόσον λειτουργούν μέσα σ' ένα καθορισμένο θεσμικό πλαίσιο που ορίζει ο νόμος, έχουν την υποχρέωση να φαίνονται και να είναι δημοκρατικές. Όμως άλλο πράγμα είναι να λειτουργείς δημοκρατικά και άλλο είναι να φαίνεσαι ότι λειτουργείς δημοκρατικά. Το φαίνεσθε δεν είναι πάντα η ουσία της δημοκρατίας. Η δημοκρατική λειτουργία μιας οργάνωσης αποδεικνύεται από το ότι οι σημαντικές αποφάσεις παίρνονται πάντα από τα μέλη μέσα στις γενικές συνελεύσεις σε διάλογο με τα συμβούλια. Χαράσσεται έτσι από κοινού η γενική κατεύθυνση της οργάνωσης για την επόμενη χρονική περίοδο. Όμως, μια τέτοια ιδανική κατάσταση δεν υφίσταται μέσα στις περισσότερες οργανώσεις. Και όσο περνάει ο καιρός η κατάσταση χειροτερεύει. Έχουμε παραδείγματα ηγεσιών που με αυταρχικές συμπεριφορές και τακτικισμούς, αποκλείουν ανθρώπους ή τους οδηγούν σε παραίτηση και απομάκρυνση, στενεύοντας έτσι την ήδη στενή ανθρώπινη βάση των μελών της οργάνωσης. Από την άλλη μεριά, έχουμε και την εμφάνιση αντιπολιτευτικών τάσεων μέσα στις οργανώσεις που πηγάζουν από συσσωρευμένες δυσαρέσκειες πολλών χρόνων, και ανταγωνισμούς μεταξύ προσωπικοτήτων με μικροαστικές νοοτροπίες. Τέτοιες συμπεριφορές πηγάζουν από την ανάγκη ο μικροαστός, την οικονομική του άνοδο, να την συνοδεύσει και με μια εικόνα κοινωνικής ανόδου ως παροικιακός παράγοντας.

Οι συγκρούσεις μέσα στις οργανώσεις προσωπικοτήτων, είτε έχουν ένα ιδεολογικό περίβλημα, είτε υποκινούνται από προσωπικές φιλοδοξίες, έχουν ως αιτία τις διαφοροποιήσεις στις συνθήκες κοινωνικοποίησής τους, και στον ευρύτερο τύπο του κοινωνικού πλαισίου.

Σε μια κοινωνία ανταγωνιστικού τύπου όπως αυτή που ζούμε, η κοινωνικοποίηση των ατόμων επηρεάζεται άμεσα, οδηγώντας σε επιθετικότητα και αυταρχικές συμπεριφορές. Έτσι άλλωστε εξηγείται γιατί ακόμα και στα στρώματα και στις κοινωνικές τάξεις, που αντιτίθενται στο κρατούν κοινωνικό σύστημα, παρατηρούνται επιβιώσεις προτύπων ζωής και ηθικοκοινωνικές αξιολογήσεις που δεν συμβιβάζονται με τους πολιτικούς στόχους των καταπιεζόμενων, αλλά εντάσσονται στη λογική της συντήρησης του κυρίαρχου κοινωνικού συστήματος. Ο εντοπισμός αυτής της θεμελιακής αντίφασης ανάμεσα στις πολιτικές επιδιώξεις και τις καθημερινές τοποθετήσεις και αξιολογήσεις των ανθρώπων, έχει επισημανθεί και εξηγηθεί από τον Βίλχελμ Ράιχ εδώ και έναν αιώνα.

Όλοι έχουμε βιώσει τέτοιες αντιφάσεις μεταξύ των πολιτικών σκοπών και των ηθικοκοινωνικών αξιολογήσεων μέσα στις οργανώσεις, από μέλη ή παράγοντες οι οποίοι χωρίς συνείδηση της κατάστασής τους, ποζάρουν κατά τα άλλα σε όλους τους τόνους και τις αποχρώσεις και, ως, «προοδευτικοί».

Η δημοκρατική λειτουργία μιας οργάνωσης φαίνεται όχι μόνο από τις εσωτερικές σχέσεις μεταξύ των μελών, αλλά και από τις εξωτερικές σχέσεις με τις άλλες οργανώσεις. Όπου έχουμε ολοκληρωτικές διοικήσεις που ωθούν σε διασπάσεις και διαγραφές μελών, έχουμε τάσεις για εσωστρέφεια και κακές σχέσεις με τις άλλες οργανώσεις της παροικίας, και τον γενικότερο κοινωνικό περίγυρο. Η εσωστρέφεια μετατρέπει μια οργάνωση σε «γκέτο». Μέσα στα πλαίσια του γκέτο, η ηγεσία νοιώθει ασφάλεια ότι δεν απειλείται. Όμως η γκετοποίηση μιας οργάνωσης την μετατρέπει σε απολίθωμα των περιεχομένων που υποτίθεται ότι εκφράζει: ιδεολογικών, πολιτιστικών, εθνικών, ανθρωπιστικών.

Δεν ισχυριζόμαστε ότι όλες οι ηγεσίες των οργανώσεων που η βάση τους έχει στενέψει είναι κακές. Κακές είναι οι συνθήκες μέσα στις οποίες λειτουργούν. Γιατί τότε, караδοκεί ο κίνδυνος να οδηγηθούν σε συμπεριφορές νεποτισμού και σε προσωπικά οφέλη. Ηγεσίες που δεν φροντίζουν να φέρουν στην οργάνωση τη νεολαία που αποδεδειγμένα προσφέρει στον πολιτισμό, είναι ύποπτες, κανείς δεν μπορεί να τις εμπιστευθεί, και μεταφορικά μπορούμε να πούμε, ότι αποτελούν δυνητικά την ταφόπετρα της οργάνωσης.

Την άλλη Παρασκευή η συνέχεια.